

Waar jij ooit vertrok

Ik stond op het perron waar jij ooit vertrok. De trein rijdt allang niet meer, maar ik kom er nog steeds. Alles lijkt ouder geworden – het station, de lucht, ikzelf.

In mijn handen houd ik je sjaal vast. Die grijze, die je vergat op die ochtend toen je zei: “Ik ben zo terug.” Maar je kwam niet terug. De herfst ruikt sindsdien anders, alsof de wind jouw naam fluistert en hem meteen weer wegneemt.

Elke ochtend loop ik dezelfde route. Langs ons oude huis, het bankje waar jij altijd te hard lachte en de brug waar jij mijn koude handen warm hield. Ik kijk achterom, steeds weer. Niet omdat ik verwacht dat je er bent, maar omdat ik niet weet hoe ik vooruit moet zonder jou.

Waar jij vertrok

Ik stond vanochtend weer op het perron. Hetzelfde perron waar jij ooit vertrok, haastig, met een glimlach die net te groot was om oprecht te zijn. De trein rijdt al jaren niet meer. Het spoor is overgroeid met gras, de rails roesten onder de regen en het bord met de vertrektijden hangt scheef. Maar ik kom er nog steeds. Niet om te wachten, maar om te herinneren.

Alles lijkt ouder geworden. Het station met zijn afbladderende verf en krakende banken. De lucht,

zwaar en stil, hangt lager dan vroeger. En ikzelf mijn schouders dragen jaren die zwaarder voelen dan de tijd die ze voorstellen.

In mijn handen houd ik je sjaal vast. Die grijze, van wol die inmiddels ruwer is geworden van het wachten. Je vergat hem toen je zei: “Ik ben zo terug.” Maar je kwam niet terug. Soms denk ik dat je het wist, dat je die ochtend al afscheid had genomen, maar de woorden niet over je lippen kreeg. Sindsdien ruikt de herfst anders. Alsof de wind je naam nog steeds probeert uit te spreken, maar hem telkens weer verliest in de verte.

Elke ochtend loop ik dezelfde route. Het is een ritueel geworden, een soort gebed zonder woorden. Langs ons oude huis, waar de gordijnen nu gesloten blijven en niemand meer op het tuinpad struikelt zoals jij altijd deed. Langs het bankje

waar jij te hard lachte, waar je hoofd achteroverviel en je schouders schokten van vreugde. Langs de brug, waar jij mijn koude handen in de jouwe nam, zonder iets te zeggen, omdat stilte soms alles zegt.

Ik kijk steeds achterom. Niet omdat ik denk dat je er zult zijn, ik heb geleerd dat hopen soms meer pijn doet dan missen maar omdat ik niet weet hoe ik vooruit moet zonder jou. Elke stap vooruit voelt als verraad. Alsof ik je achterlaat, terwijl jij nooit echt bent weggegaan.

Soms praat ik tegen je. Zacht, fluisterend, alsof de lucht nog iets van jou vasthoudt. Over kleine dingen, hoe de regen rook vanochtend, hoe de buurvrouw haar haar eindelijk geveerd heeft, hoe de koffie nergens meer naar smaakt. En soms zeg ik niets, omdat ik bang ben dat zelfs mijn stem me verraadt, me voortduwt in een wereld waar jij niet meer bent.

De tijd beweegt, onverschillig. Mensen leven verder, bouwen nieuwe herinneringen op de ruïnes van oude. Maar ik? Ik bouw niets meer. Ik bewaar. Ik verzamel de restanten van wat we waren, wat we nooit meer zullen zijn. In vergeelde foto's, in echo's van je lach, in een grijze sjaal die ruikt naar verleden.

Misschien kom ik hier daarom nog steeds. Niet om te wachten, maar om niet te vergeten. Om te blijven waar jij voor het laatst was, zodat ik - in zekere zin - nooit hoeft te vertrekken.

Alyssia de Vries

Winnaar 12 t/m 15 jaar, Meerkerk, Windroos